

Štev. 12.

V Ljubljani, meseca decembra 1922.

Leto XXIII.

12. november.

Tam za vrhovi,
za temi vrhovi
k morju strmijo
beli domovi ...

Beli domovi,
naši domovi! —
V drevje so skriti
zlati vrtovi,

zemlja bogata,
vsega bogata,
solnčne gorice,
loka in trata ...

Z gor kremenitih,
gor vekovitih
toki drviijo
rek valovitih.

Tožno iktijo,
tožno ječijo,
o hrepenenju
silnem šumijo ...

Tam za gorami,
za temi gorami
srca vsa naša,
bratje, so z vami!

Tjakaj v daljine,
v bele daljine
sanjajo k jugu
v solnčne ravnine.

Tam na obzorju,
na jasnem obzorju
tam se okopljejo
v bisernem morju.

Čista in močna
in nova, odločna
z Adrije vstajajo
srca mogočna.

Bratje v daljavi,
v solnčni daljavi,
združeni z nami
v sveti ljubavi.

Bliže, silneje,
vedno silneje
bijejo srca,
padajo meje! —

Anica.

